

Camilla Läckberg

Zilveren vleugels

Uit het Zweeds vertaald door
Elina van der Heijden en Sophie Kuiper

UITGEVERIJ
XL
DEVENTER

Voor Karin

Twee voor moord veroordeelde gedetineerden zijn vanochtend vroeg tijdens een gevangenentransport ontsnapt. Toen de transportgeleider ter hoogte van Gränna bij een parkeerplaats langs de E4 stopte, zagen de mannen hun kans schoon om het bos in te vluchten. Er zijn diverse politie-eenheden ter plaatse, maar tot nu toe heeft de zoektocht naar de ontsnapte criminelen niets opgeleverd.

Volgens Karin Malm, perswoordvoerder van de Dienst Justitiële Inrichtingen, vormen de mannen geen gevaar voor de samenleving.

Uit: Aftonbladet, 5 juni

Faye zette het Nespresso-apparaat aan. Terwijl haar espresso werd gemaakt, keek ze door het hoge raam van de keuken naar buiten. Zoals altijd was het uitzicht adembenemend.

Het huis in Ravi was haar paradijs op aarde geworden. Het plaatsje zelf was niet groot en had slechts tweehonderd permanente inwoners. Je wandelde er in een minuut of vijf omheen, mits je het rustig aan deed. Midden op het pleintje lag echter een restaurant waar ze de lekkerste pizza's en pasta's maakten die ze ooit had gehad. Het zat er elke avond vol. Soms dwarrelden er toeristen naar binnen en vooral nu, eind mei, werden het er steeds meer. Enthousiaste Franse fietsers of Amerikaanse pensionado's die altijd al van Italië hadden gedroomd en nu met een gehuurde camper door het land trokken, terwijl hun volwassen kinderen zich vertwijfeld afvroegen waarom hun ouders zo nodig een eigen leven moesten hebben, waardoor ze niet op de kleinkinderen konden passen.

Maar geen Zweden.

Sinds Faye dit huis had gekocht, had ze hier nog geen enkele Zweed gezien en die factor was van doorslaggevend belang geweest bij de keuze van

haar woonplaats. In Zweden wist iedereen wie ze was. In Italië wilde en moest ze anoniem zijn.

Het mooie, oude huis lag niet in het dorp zelf, maar op twintig minuten lopen. Hoog op een heuvel, met wijnranken die tegen de hellingen klommen. Faye vond het heerlijk om door het heuvelachtige landschap te wandelen, om brood, kaas en aan de lucht gedroogde prosciutto te gaan kopen. Het was een clichématig leven op het Italiaanse platteland en ze genoot er met volle teugen van. Net als haar moeder Ingrid, Kerstin en Julienne. Ze waren een hecht kwartet geworden in de twee jaar die waren verstreken sinds Fayes voormalige echtgenoot, Jack, tot een gevangenisstraf was veroordeeld.

Kerstin en Ingrid verwendeten Julienne om het hardst en nu Kerstin steeds vaker weg was, had Ingrid de taak op zich genomen om dagelijks foto's en updates over het meisje te sturen.

De espresso was klaar en Faye liep met haar kopje door de woonkamer naar de achtertuin, waar het geluid van gespetter en vrolijk gejoel verraadde dat er een zwembad lag, al kon ze het nog niet zien. Ze vond het een fijne woonkamer. Het had een hele tijd geduurd voordat het huis was ingericht, maar dankzij veel geduld en een van de beste interieurontwerpers van Italië was het precies zo geworden als ze het wilde hebben. Dikke stenen muren hiel-

den de warmte buiten en zorgden ervoor dat het binnen koel was, zelfs tijdens de warmste zomermaanden. Ze maakten het echter ook nogal donker in huis. Dat was opgelost met behulp van grote, lichte meubels en veel discrete verlichting. De grote ramen aan de achterzijde lieten ook aardig wat licht binnen. Faye was heel blij met de manier waarop de woonkamer bijna ongemerkt overging in het terras. Het witte gordijn streelde haar toen ze naar buiten stapte. Ze nam een slok espresso terwijl ze naar haar moeder en haar dochter keek, die haar in eerste instantie niet in de gaten hadden. Julienne was groot geworden, negen jaar al, en haar haar was bijna wit van de zon. Vrijwel elke dag kreeg ze er nieuwe sproeten bij en ze was mooi, gezond en gelukkig. Alles wat Faye voor haar wenste. Alles wat een leven zonder Jack mogelijk had gemaakt.

‘Mama, mama, kijk eens! Ik kan zwemmen zonder vleugeltjes!’

Faye glimlachte en trok een verbaasd gezicht om haar dochter te laten zien hoe geweldig ze het vond. Julienne zwom in het diepe, als een hondje en heel ingespannen. De zwembandjes waarop een beertje was afgebeeld lagen op de kant. Ingrid keek nerveus naar haar kleinkind, halfzittend, halfstaand, om snel het water in te kunnen springen.

‘Rustig maar, mama, ze kan het wel.’

Faye nam nog een slok van haar espresso, die bijna op was, en liep een eindje het terras op. Ze had er spijt van dat ze geen cappuccino had gemaakt.

‘Ze wil alleen maar in het diepe zwemmen,’ zei Ingrid met een licht vertwijfelde blik.

‘Dat heeft ze van haar moeder.’

‘Dat weet ik maar al te goed!’

Ingrid lachte en voor de zoveelste keer in de afgelopen twee jaar realiseerde Faye zich hoe mooi haar moeder was. Ondanks alles wat ze had meegemaakt. De enigen die wisten dat Ingrid en Julienne nog leefden, waren Faye en Kerstin. De rest van de wereld dacht dat ze dood waren. Julienne vermoord door haar vader, een misdrijf waarvoor Jack in Zweden een levenslange gevangenisstraf uitzat. Het had maar een haar gescheeld of hij had Faye vermoord. Haar liefde voor hem had haar tot een slachtoffer gemaakt. Maar uiteindelijk was hij met de zwartepiet blijven zitten.

Faye liep naar haar moeder toe en ging naast haar in een rotanstoel zitten. Ingrid bleef strak naar Julienne kijken. Haar lichaam was zo gespannen als een veer.

‘Moet je weer weg?’ vroeg ze zonder haar kleinkind met haar ogen los te laten.

‘De uitbreiding naar de Verenigde Staten nadert met rasse schreden en de uitgifte van nieuwe aandelen neemt ook veel tijd in beslag. Als het me in Rome

lukt een deal te sluiten, zal dat bedrijf Revenge versterken. Giovanni, de eigenaar, wil graag verkopen; hij moet alleen nog beseffen dat mijn prijs het beste bod is dat hij zal krijgen. Maar zoals alle mannen overschat hij zijn eigen waarde schromelijk.'

Haar moeder keek bezorgd van Faye naar Julienne. 'Ik begrijp niet waarom je nog altijd zo hard werkt. Je bezit slechts tien procent van Revenge en dankzij het bedrag dat je voor je aandelen hebt gekregen, hoef je nooit meer te werken.'

Faye haalde haar schouders op, dronk haar kopje leeg en zette het op de ronde rotantafel.

'Ja, een deel van mij zou hier graag met jullie bij het zwembad zitten. Maar je kent me. Na een week zou ik me dood vervelen. En al bezit ik niet zoveel aandelen meer, Revenge is en blijft mijn kindje. Ik ben nog altijd CEO. Bovendien voel ik me heel erg verantwoordelijk voor alle vrouwen die hebben meegedaan en nu aandelen in Revenge hebben. Zij hebben een risico genomen; met mij en met het bedrijf, en dat wil ik blijven beheren. Maar ik heb er de afgelopen tijd wel over gedacht of ik niet toch een groot deel terug zal kopen, als er tenminste aandeelhouders zijn die willen verkopen. Het zou voor hen hoe dan ook een leuk bedrag opleveren.'

Ingrid kwam iets omhoog toen Julienne aan de overkant van het zwembad omkeerde.

‘Ja, ja. Die zusterschap en zo,’ zei ze. ‘Ik heb misschien een iets andere kijk op de loyaliteit van vrouwen dan jij.’

‘Het zijn nieuwe tijden, mama. Vrouwen steunen elkaar. Hoe dan ook vindt Julienne het oké dat ik even naar Rome ga; we hebben het er gisteren over gehad.’

‘Je doet het hartstikke goed. Je weet toch dat ik dat vind, hè? En dat ik trots op je ben.’

Faye pakte Ingrids hand.

‘Ja, dat weet ik, mama. Zorg jij nu maar voor de kleine meid en pas op dat ze niet verdrinkt. Ik ben gauw weer thuis.’

Faye liep naar de rand van het zwembad, waar Julienne tussen de zwemslagen door steeds proestend kopje-onder ging.

‘Lieverd, ik ga nu weg. Dag!’

‘Dag ma...’

De rest van haar woorden ging verloren. Julienne ging meteen kopje-onder toen ze al zwemmend probeerde te zwaaien. Vanuit haar ooghoek zag Faye dat Ingrid snel naar het water liep.

Zelf ging ze naar de woonkamer en pakte de trolley die al klaarstond. De limousine die haar naar Rome zou brengen zou er ondertussen wel zijn. Ze tilde de mooie koffer van Louis Vuitton op om te voorkomen dat de wieltjes krassen maakten op de

blank gebeitste, donkere houten vloer en liep naar de voordeur. Toen ze langs Kerstins kantoor kwam, zag ze dat zij diep verzonken was in iets op haar beeldscherm, zoals altijd met haar computerbril op het puntje van haar neus.

‘Klop, klop, ik ga nu weg...’

Kerstin keek niet op. Er zat een diepe frons tussen haar wenkbrauwen.

‘Is alles oké?’

Faye stapte de kamer in en zette haar koffer neer.

‘Ik weet het niet...’ zei Kerstin langzaam, zonder op te kijken.

‘Nu maak je me bang, is er een probleem met de nieuwe aandelen? Of gaat het om de uitbreiding naar de Verenigde Staten?’

Kerstin schudde haar hoofd.

‘Dat weet ik nog niet.’

‘Moet ik me zorgen maken?’

Kerstin aarzelde even.

‘Nee... nog niet.’

Buiten klonk een claxon en Kerstin knikte in de richting van de voordeur.

‘Ga nu maar. Sluit die deal in Rome. Daarna hebben we het er wel over.’

‘Maar...’

‘Het is vast niets.’

Kerstin glimlachte geruststellend naar haar, maar